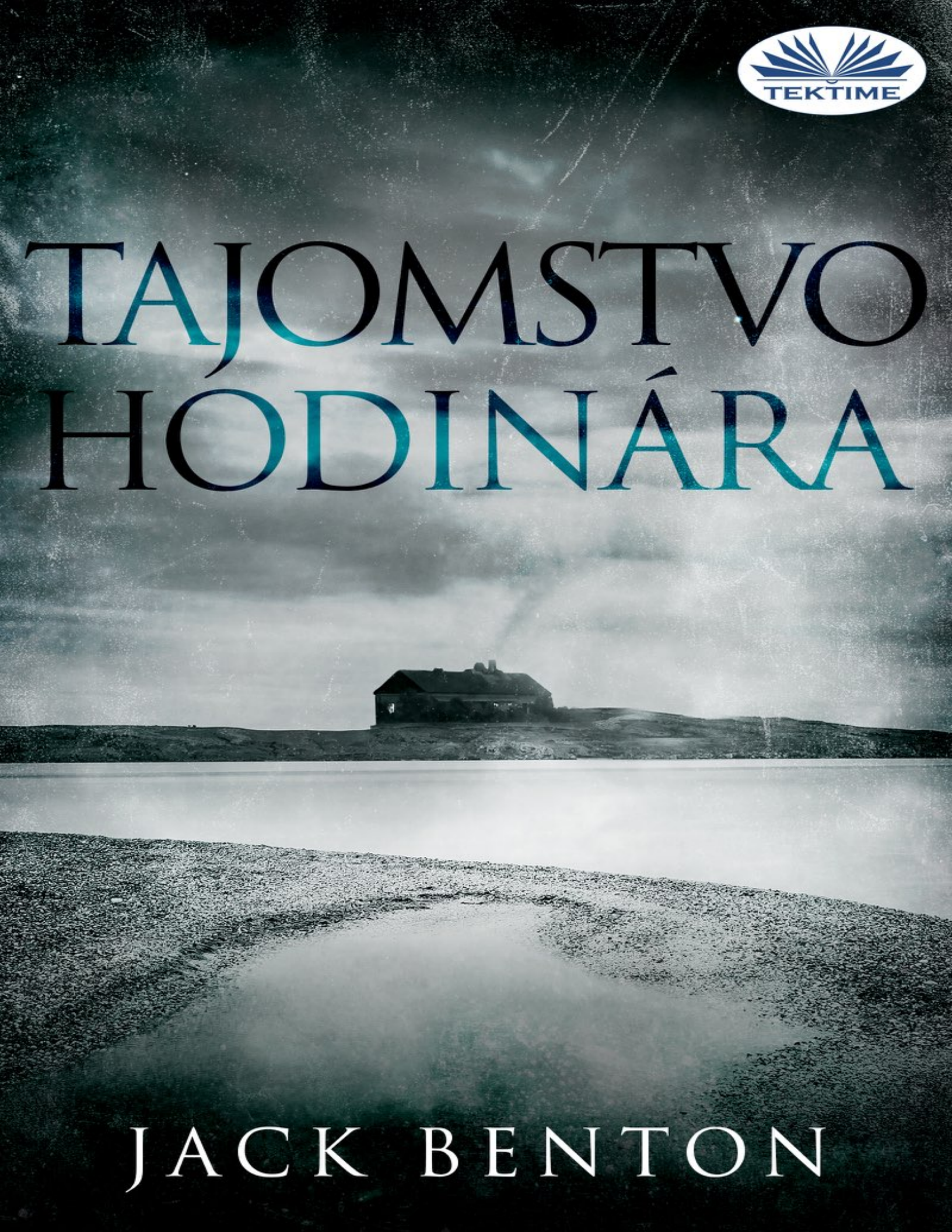
TEKTIME
TAJOMSTVO HODINÁRA
JACK BENTON

„Tajomstvo hodinára“

Autorské Práva © Jack Benton / Chris Ward 2018

Preklad: Adriana Karvaiová

Právo Jacka Bentona / Chrisa Warda na identifikáciu ako autora tohto diela si uplatňuje v súlade so zákonom o autorských právach, dizajnoch a patentoch z roku 1988.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nemôže reprodukovať, ukladať v systéme vyhľadávania alebo prenášať v akejkoľvek podobe alebo akýmikoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

Tento príbeh je dielom fikcie a je výsledkom autorovej fantázie. Všetky podobnosti so skutočným umiestnením alebo s osobami žijúcimi alebo mŕtvymi sú úplne náhodné.

Obsah

Kapitola 1
Kapitola 2
Kapitola 3
Kapitola 4
Kapitola 5
Kapitola 6
Kapitola 7
Kapitola 8
Kapitola 9
Kapitola 10
Kapitola 11
Kapitola 12
Kapitola 13
Kapitola 14
Kapitola 15
Kapitola 16
Kapitola 17
Kapitola 18
Kapitola 19
Kapitola 20
Kapitola 21
Kapitola 22
Kapitola 23
Kapitola 24
Kapitola 25
Kapitola 26
Kapitola 27
Kapitola 28
Kapitola 29
Kapitola 30
Kapitola 31
Kapitola 32
Kapitola 33
Kapitola 34

Kapitola 35
Kapitola 36
Kapitola 37
Kapitola 38
Kapitola 39
Kapitola 40
Kapitola 41
Kapitola 42
Kapitola 43
Kapitola 44
Kapitola 45
Kapitola 46
Kapitola 47
Kapitola 48
Kapitola 49
Kapitola 50
Kapitola 51
Kapitola 52
Kapitola 53
Kapitola 54

1

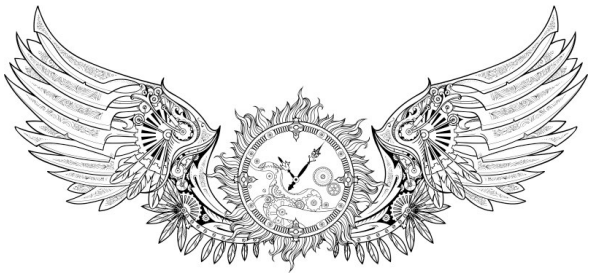

Túra nešla podľa plánu.

Hrozivo vyzerajúce žulové končiare Rough Tor boli chabým oporným bodom, keďže sa pohybovali pozdĺž panorámy, keď sa Slim Hardy pokúšal nájsť stopu cesty, ktorá ho viedla z kopca z parkoviska.

Napravo od neho stádo divých poníkov z rašeliniska a blokovalo priamu cestu k hrebeňu a najvyšším končiarom. Ich vzdorovité oči sledovali každý jeho krok, keď ich Slim obchádzal a pomaly sa pohyboval po bažinatom nerovnom teréne a opatrne šiel po žulovej sutine trčiacej cez tufy rašeliniskovej trávy.

Slim si povzdychol. Teraz bol mimo kurzu, dlhý hrebeň Rough Tor stúpal takmer rovno a plochý vrchol Brown Willy s padajúcimi skalami sa objavoval priamo vpredu cez široké, mierne údolie. Zo zvyku siahol po ploskačke, ktorá tam už nebola, potriasol si rukou, akoby sa chcel potrestať za svoju zábudlivosť, a potom si sadol na skalu a oddýchol si.

Hore na hrebeni dvaja turisti, ktorých sledoval z parkoviska, zoskočili pomedzi skaly a smerovali k Brown

Willy. Keď zmizli z dohľadu, Slim pocítil náhlu bolesť samoty. Na samom spodku svahu boli na parkovisku tri autá popri jeho červenom bicykli, ale po ostatných chodcoch nebolo ani stopy. Okrem poníkov bol sám.

Po kúsku zvyšku sendviča a nádychu z fľaše s vodou pozrel Slim na vrchol, zmietaný nerozhodnosťou. Čakala ho dlhá cyklojazda po kľukatých, vyhíbených poľných cestách a jeho baterka bola vybitá. Keď sa však otočil, slnko nakrátko prerazilo medzi mrakmi a ďaleko na juh sa Lamanšský prieliv trblietal medzi dvoma kopcami. Na severozápade Slim hľadal Atlantik, ale hromada mrakov visela nízko nad poliami a zakrývala všetko, i najmenší šedý trojuholník, ktorým mohla byť voda.

S vytrvalým zavrčaním si dal ruksak späť na plecia a vrátil sa na cestičku, ale neurobil viac ako pár krokov, keď sa mu pod topánkou skotúľala voľná skala a ponorila ho po kolená do jamy špinavej vody. Slim sa uškrnul, vytiahol nohu z močiara a potácal sa dopredu na suchšiu zem.

Keď si vytiahol a vyprázdnil ľavú čižmu, zamyslene sa zamračil a spomenul si, že na posteli v jeho izbe ležal náhradný pár ponožiek, ktoré vynechal z tašky, aby uvoľnil miesto pre starú brožúru z požičovne.

Z mrakov sa opäť krátko vynorilo slnko a žulové komíny iskrili v náhlom jase. Stádo poníkov sa presunulo cez kopec a Slimovi zostala rovná cesta k hrebeňu.

„Poďme,“ zamrmlal si pre seba. „Ty sa nevzdávaš, však?“

Jeho čižma zaškrípala, keď si ju znovu obul, ale s grimasou, ktorá mu len zriedka opustila tvár, sa nakoniec o pätnásť minút dostal na vyvýšeninu a vyšplhal sa na žulové stohy do najvyššieho hľadiska. Zrazu vládu prevzala hmla a

zakryla všetko okrem svahov kopca. Staročínske hlinené lomy na juhozápade boli ako duchovia v hmle, ale nad svetom visela temná sivá plachta.

Slim mal medzi prstami špinu ostrú ako brúsny papier a na chvíľu sa zastavil, aby sa rýchlo napil, a potom sa vydal na cestu nadol. Teplý skorý jarný deň sa rýchlo vrátil k neskorému zimnému večeru a do úplnej tmy ostávala iba hodina svetla. Napriek tomu, že hmla ešte nevstrebala malé štrkové parkovisko do jeho amorfnej sivej palety - jeho bicykel identifikovala škvrna červenej farby pri spodnej stene - vrchol vyzeral byť oveľa ďalej, ako keď začínal.

Hľadel do diaľky a počítal ovečky schúlené v malej kotline ďalej po svahu, aby odstránil mrazivé poryvy vetra z mysle, keď sa mu niečo pohlo pod nohou.

Tvrdo dopadol a chytil sa rukami. Dopadol na rovnakú nohu, ale tentoraz si členok vyvrtol a po nohe sa mu rozbehla vlna bolesti. Prevrátil sa na chrbát, zložil si topánku a niekoľko minút si členok šúchal. Vyzliekol si premočenú ponožku, aby tak odhalil počiatky nahnevanej modriny a odokrytie čo i tak malej časti tela februárovému vzduchu mu vyslalo po tele zimomriavky. Zem tu bola prinajmenšom suchá a on sa posadil a pozeral hore svahom, cítiac sa nahnevane aj hlúpo. Oklam ma raz, oklam ma dvakrát, spomenul si na začiatok príslovia, ktoré hovorievala jeho bývalá manželka, aj keď na jeho zvyšok už zabudol.

Rozhliadol sa, premýšľal, ktorá skala ho podrazila, a zamračil sa. Niečo vytŕčalo medzi dvoma chumáčmi trávy, trepotajúcimi sa vo vánku.

Roh igelitky, rozdrvený a ošúchaný, jeho stará farba dávno vybledla do sivobiela. Slim váhal, či ju zdvihnúť,

pričom si spomenul na armádnu misiu v Iraku, kde niečo také mohlo naznačovať nášľapnú mínu, mohol to byť ukazovateľ pre miestnych militantov, ktorí oblasť stále používajú. Každý kúsok odpadu mohol znamenať smrť a na predmestí niektorých špinavých a prašných miest sa Slim sotva odvážil urobiť krok vpred.

Na jeho prekvapenie to odolalo jeho prudkému ťahaniu. Strčil ruky do trávnika a prstami uvoľnil tvrdý, hranatý útvar, ktorý taška obsahovala. Rozprestieralo sa to pod trávnikom po šírke niekoľkých dlaní. Srdce mu začalo prudko biť. Stratená vojenská munícia? Dartmoor na severovýchode slúžil na vojenské cvičenia, ale vresovisko Bodmin bolo údajne bezpečné.

Zatlačil prst na tvrdý povrch a vec trochu povolila. Drevo, nie plast alebo kov. Žiadna bomba, ktorú kedy videl, nebola vyrobená z dreva.

Odtiahol trávnik, ktorý sa ľahko poddal, a postupne vytiahol zabalený predmet z trávy. Hranaté rohy a vyrezávané drážky vzbudili jeho zvedavosť. Rozviazal uzol na taške a predmet vybral von.

„Hm...?"

Taška obsahovala krásne zdobené kukučkové hodiny. Jemné drevené rytiny obklopovali pekný ciferník v strede. Na jeho prekvapenie stále fungovali, pretože z dverí nad 12 číslicou zrazu vyletela malá kukučka, unavený výkrik do Slimových ohromených uší.

2

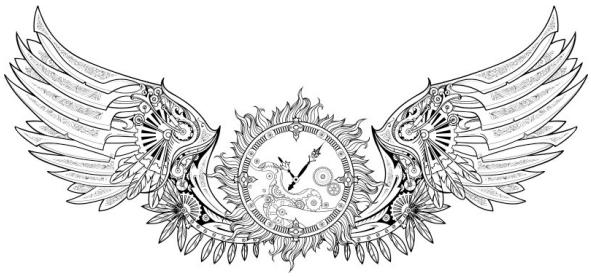

„Zostanete ešte týždeň, pán Hardy?"

Pani Greysonová, postaršia pani s prísnou tvárou, majiteľka penziónu Lakeview Bed & Breakfast, podniku, ktorý zaslúžil len dve zo svojich troch hviezdičiek, čakala v ponurej sieni, keď Slim vstúpil prednými dverami. Vymrznutý a ubolený z dlhej jazdy a stále vystrašený z toho, ako z neho rútiaci sa Escort s vylágrovaným motorom takmer urobil fašírku, dúfal, že sa vyhne konfrontácii, kým sa aspoň neosprchuje.

„Ešte som sa nerozhodol," povedal. „Môžem vám dať vedieť zajtra?"

„Len potrebujem vedieť, či môžem inzerovať vašu izbu."

Slim nevidel v štvorizbovom penzióne žiadnych ďalších zákazníkov. Nasilu vystrúhal úsmev pani Greysonovej, ale keď okolo nej vyšiel ku schodisku, zastavil sa.

„Povedzte, neviete o nikom miestnom, čo robí nacenenie, však?"

„Nacenenie? Čoho?"

Slim zdvihol zápästie a zamával napodobeninou značkových hodiniek, ktorú si zohnal pred rokom vo výpredaji. „Myslel som, že ich predám v záložni," povedal. „Myslel som si, že by mohol byť čas na novší model."

Pani Greysonová pokrčila nos. „Môžem vám povedať aj ja, koľko stoja. Nič."

Slim sa usmial. „Myslím to vážne. Patrili môjmu otcovi. Je to rodinné dedičstvo."

Pani Greysonová pokrčila plecami, ako keby si bola vedomá, že klame. „Som si istá, že budete strácať čas, ale ak to myslíte vážne, nájdete niekoho v Tavistocku. Trh majú každú sobotu. Predávajú sa všetky druhy harabúrd a nepochybne nájdete niekoho, kto je ochotný to zobrať za veľmi nízku cenu."

„Tavistock? Kde to je?"

„Druhá strana Launcestonu. V Devone."

Toto posledné bolo povedané s pokrčeným nosom, ako keby existovať za hranicami Cornwallu bolo najohavnejším zločinom.

„Ide tam autobus?"

Pani Greysonová si povzdychla. „Prečo si nepožičiate auto? Čo je to za človeka, ktorý príde do Cornwallu bez auta?"

Typ, ktorý už nemá vodičský preukaz, chcel Slim povedať, ale nepovedal. Jej predsudky siahali dostatočne hlboko už bez znalosti jeho zákazu riadenia motorového vozidla. „Povedal som vám, že sa snažím byť šetrný k životnému prostrediu. Pokúšam sa dostať do kontaktu so svojou pozemskou stránkou."

„Aké milé.“ Ďalší povzdych. „Nuž, na dvere vašej izby je pripnutý rozvrh, ako som vám už povedala ja.”

Slim si nepamätal, či mu to u vravela alebo nie. Pravda, niečo tam bolo, ale bolo to vyblednuté do takmer nečitateľnosti a pravdepodobne roky zastarané.

„Ďakujem,“ povedal a usmial sa na ňu.

„Úprimne povedané, neviete, aké máte šťastie, že firma First Bus začala fungovať v severnom Cornwalle. Kedysi šiel do Camelfordu za týždeň len jeden autobus. Odišiel o 14.00 hod. v utorok a týždeň ste museli čakať, kým sa dostanete domov. Predstavte si, že by ste na týždeň uviazli v Camelforde? Väčšine ľudí stačí hodina.”

„To nie je bohviečo, však?”

Pani Greysonovej unikol Slimov jemný sarkazmus. „Teraz autobusy chodia aspoň dvakrát denne. Bol to Blair, ten to vyriešil. Odvtedy, čo sa Toryovci dostali späť, išlo všetko dole vodou. Išli po morskom bazéne v Bude, potom verejné toalety v...“

„Ďakujem, pani Greysonová,“ povedal Slim.

Pani Greysonová sa obrátila späť do kuchyne, ústa sa stále ticho pohybovali, ako keby slová naďalej vypadávali ako kvapky pretekajúceho kohútika, rukami nemotorne stískala niekoľko šekov a obálok s bankovými výpismi. Slim práve začal dúfať, že sa rozhovor skončil, keď sa zastavila a otočila sa späť. „Pôjdete dnes večer opäť na večeru?”

Penleven mal jediný obchod, ktorý sa zavieral o šiestej večer, a jednu krčmu, v ktorej prestali podávať jedlo o pol deviatej. Mal pol hodinu na to, aby sa dostal k svojmu osamotenému stolu v rodinnej miestnosti, alebo mal na výber polotovarové cestoviny a tuniakový sendvič tretiu noc

za sebou. Aj keď mal Slim dôvody pre svoj predĺžený pobyt v Cornwalle, dodržiavanie jeho prezývky nebolo jedným z nich.

Prikývol. „Myslím, že áno,“ povedal.

„Nuž, nezabudnite svoj kľúč,“ povedala mu niečo, čo mu hovorila každú noc počas jeho trojtýždňového pobytu. „Nevstanem, aby som vás pustila späť dnu.”

3

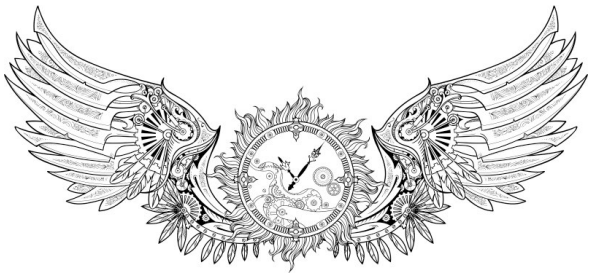

Slim hore vo svojej útulnej izbe, prekvapivo veľkej pre dom, ktorý bol navonok dosť malý, vytiahol z ruksaku hodiny a vybalil ich z plastového vrecka.

O hodinách nevedel zhola nič. Vo svojom poslednom byte mal jeden lacný plast, ktorý tu predchádzajúci obyvateľ zanechal, ale ak bol zvedavý na čas, vždy používal svoju starú Nokiu alebo jedny zo svojich starých lacných náramkových hodiniek, ktoré používal, až kým neboli poškriabané do nečitateľnosti, a potom si kúpil ďalšie, podobné.

Hodiny boli drevené, obdĺžnikového tvaru a vyzerali ako zimná chata so špicatou previsnutou strechou a otvorom v spodnej časti pre chýbajúce kyvadlo. Ciferník s kovovými rímskymi číslicami, ktoré boli trochu fľakaté, bol obklopený vyrezávanými ornamentami: vzory zvierat a stromov, symboly, ktoré pravdepodobne predstavovali slnko a mesiac alebo ročné obdobia. V polkruhu pod ciferníkom bol tenký pásik pripomínajúci mesiac naklonený nahor alebo možno nedokončenú podkovu. Na jeho povrchu bolo urobených

niekoľko nečitateľných škrabancov. Celé hodiny boli potiahnuté hrubým základným lakom, ktorý sa mal brúsiť a vyhladzovať, keď bol dizajn sfinalizovaný a zdokonalený.

Slim nechápavo pokrútil hlavou. Nikdy predtým sa s ručne vyrobenými hodinami nestretol. Ak si niekto našiel čas na vytvorenie niečoho tak komplexného, prečo to zabalil do vrecka a zahrabal na slatine?

Je zaujímavé, že napriek chýbajúcemu kyvadlu hodiny stále tikali, aj keď ručičky boli o niekoľko hodín mimo správneho času - teraz ukazovali takmer jedenásť - a spodok na mieste, kde sa vrece roztrhlo, bol vážne poškodený vodou. Slim sa pokúsil spodok odstrániť, aby sa pozrel dovnútra, ale bol pevne priskrutkovaný a bez vlastných nástrojov nechcel pani Greysonovú znova obťažovať pred rozvidnením. Drevo však páchlo rašelinou ako aj zatuchlinou od staroby. Slim si ľahko vedel predstaviť, že hodiny sú staršie ako jeho vlastných štyridsaťšesť rokov.

Slim vytiahol z rohového umývadla vlhkú handričku a hodiny utrel. Lak rýchlo dosiahol niekdajší panovačný lesk ako špina a prach mizli. Detaily vo vyrezávaní sa stali zreteľnejšími: myši, líšky, jazvece a ďalšia britská divá zver skrývajúca sa medzi zakrivenými ozdôbkami a oblúkmi stromov. Pevné cvaknutie hodinového mechanizmu naznačovalo mechanickú zručnosť výrobcu rovnako veľkú ako umeleckú. Ktokoľvek vyrobil tieto hodiny, urobil to s veľkou hrdosťou a mimoriadnou úrovňou zručnosti.

Slim ich postavil na komodu vedľa postele a potom si zobral kabát. Nastal čas jeho nočného treku do miestneho hostinca, dúfajme, že včas na to, aby stihol posledné objednávky jedla. Už tretiu noc za sebou ozaj nemal chuť na

kuracie a hubové rezance. Nieže by nemal rád cestovinový polotovar, ale malý dedinský obchodík sa zásoboval iba jednou príchuťou. V jednu noc, keď sa vzchopil a kúpil plechovku fazule a párkov, zistil, že je tri mesiace po záruke.

Keď po zotmení vyrazil do slabého mrholenia, ktoré bolo hlavnou charakteristikou vresoviska Bodmin a jeho okolia, nemohol prestať myslieť na hodiny.

Keby našiel mešec zlata, nemohlo to byť tajomnejšie.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: http://www.ebooks2go.com